

Arrest

**nr. 51 528 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-A. DEMBOUR, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 29 juni 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw man G.(...) M.(...) (O.V. 6.467.314) in Yerevan.

Op 24 mei 2009 was uw man samen met twee vrienden, Ar.(...) en An.(...), aanwezig op een verkiezingsmeeting van de oppositie in Armenië in het kader van de gemeenteraadsverkiezingen in Yerevan. Na de bijeenkomst werd één van de vrienden van uw man beschoten in het bijzijn van uw man. Uw man vluchtte naar het huis van een familielid.

Die nacht belde uw man u op om te zeggen dat u niemand het huis mocht binnenlaten. Op 25 mei 2009 kreeg u omstreeks 1 uur in de middag bezoek van drie mannen, waarvan één een politieuniform droeg. Ze vroegen naar de verblijfplaats van uw man en doorzochten uw huis. U werd ongerust en belde een vriendin. Die avond ging u rond 9 uur naar het huis van die vriendin. Toen u nog maar net binnen was, vielen (andere) drie mannen het huis binnen. Ze doorzochten het huis en sloegen u. Omdat de burens ondertussen door lawaai op de gang verzameld waren, gingen deze mannen terug weg. De oom van uw man kwam u halen en bracht u naar uw appartement. Hij instrueerde u om ramen en deuren dicht te houden en niet meer buiten te komen. Tot aan uw vertrek uit Armenië op 21 juli 2009 bleef u binnen. In diezelfde periode leefde uw man ondergedoken bij familie. Na het vertrek uit Armenië vernam u van uw man dat zijn vrienden Ar.(...) en An.(...) vermoord waren en dat hij ook vreesde voor zijn leven. Op 21 juli 2009 bracht de oom van uw man jullie naar de luchthaven. U reisde vanuit Armenië naar Oekraïne. In Oekraïne werd u opgewacht door smokkelaars. Die brachten u naar de grens, die u vervolgens te voet overstak. Aan de overkant werd u opgewacht door de auto die u tot België bracht. U kwam aan in België op 27 juli 2009.

Op 28 juli 2009 werden u en uw man in Antwerpen door de politie aangehouden op verdenking van winkeldiefstal met geweld. U en uw man werden vervolgens veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden. U zat uiteindelijk twee maanden in de gevangenis tot 28 september 2009. Op 2 november 2009 werd u tijdens een controle in Mortsel opgepakt wegens zwartrijden op het openbaar vervoer en werd u aangehouden door de politie. Op 6 november 2009 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot G.(...) M.(...), (O.V. 6.467.314). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot, die in bijlage werd toegevoegd aan uw dossier.

De weigeringsbeslissing van uw echtgenoot is ondermeer gestoeld op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot. Deze tegenstrijdigheden worden hier geciteerd: "Vooreerst moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat de verklaringen van u en uw vrouw op cruciale punten in jullie asielrelaas tegenstrijdig zijn. Uw chronologie van de feiten die jullie op 25 en/of 26 mei 2009 zouden hebben meegemaakt, is immers volledig in tegenspraak met wat uw vrouw hierover vertelde. Zo verklaarde u dat het incident met de moord op uw vriend Ar.(...) laat in de avond op 25 mei 2009 gebeurde. Die nacht zou u ondergedoken zijn bij familie. In de late nacht of de vroege ochtend van 26 mei 2009 zou u uw vrouw dan opgebeld hebben. Uw vrouw zou u toen verteld hebben dat ze bij jullie thuis bezoek had gekregen van mannen die naar uw op zoek waren. Zij deelde u toen ook mee dat er nadien in het huis van haar vriendin ook een inval was geweest, waarbij zij werd geslagen. (CGVS, p. 21). Uw vrouw vertelde echter dat haar problemen begonnen op 25 mei 2009. De voorgaande nacht (van 24 op 25 mei) zou u niet zijn thuisgekomen. Uw vrouw verklaarde dat zij vervolgens op 25 mei, omstreeks 1 uur in de namiddag, bij jullie thuis bezoek kreeg van enkele mannen. Die avond ging zij omstreeks 9 uur naar haar vriendin, waar opnieuw mannen binnenvielen en waarbij zij werd geslagen (CGVS L.(...), p. 8). Deze versies zijn fundamenteel tegenstrijdig. Niet alleen geven u en uw vrouw een andere datum op voor het begin van jullie problemen, maar ook, en vooral, de chronologie van de daaropvolgende gebeurtenissen verschilt grondig. U plaatste beide incidenten waarbij uw vrouw werd lastiggevallen in de nacht van 25 op 26 mei, enkele uren na de moord op uw vriend Armen, terwijl uw vrouw deze gebeurtenissen situeerde in de middag en de avond van 25 mei 2009, de dag nadat Ar.(...) zou zijn vermoord. Toen jullie geconfronteerd werden met deze onverzoenbare tegenstrijdigheden, hielden jullie beiden voet bij stuk: u verklaarde dat u vrouw zich vergiste (CGVS, p. 21), terwijl uw vrouw verklaarde dat u het bij het verkeerde eind had (CGVS L.(...), p. 9). De vaststelling dat u en uw vrouw een wezenlijk verschillend verhaal vertelden over de (enige)

vervolgingsfeiten die jullie zouden hebben meegemaakt, maakt dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan jullie asielrelaas."

Er moet nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde dat uw identiteit zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 526 van 24 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, M.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet belangrijk zijn. Er is een verschil van één dag tussen de verschillende versies. Vervolgens vermeldt verzoeker de versie die volgens hem de juiste chronologie van de feiten weergeeft en wijst hij erop dat hij niet aanwezig was op het ogenblik van het bezoek van een aantal mannen die hem zochten. Verder dacht verzoekers echtgenote dat 25 mei 2009 de dag van het begin van haar problemen was, maar het was de dag van de problemen van verzoeker. Zij had zelf problemen de volgende dag. Verzoeker citeert een aantal van hun verklaringen tijdens het gehoor en vermeldt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij niet zo zeker zijn van hun versie tijdens het gehoor. Wat betreft het ogenblik van het bezoek van de politieagenten heeft verzoeker zich vergist. Verzoekers echtgenote wijst erop dat ze beiden geheugenproblemen hebben. Met betrekking tot het niet voorleggen van stavingstukken, geeft verzoeker aan dat hij reeds heeft uitgelegd dat zijn oom vertelde dat de dood van Ar. en An. in de media is gekomen en dat hij niet heeft geïnformeerd naar de stand van zaken omdat hij weinig geld bij had, omdat hij enkel naar zijn oom kon bellen in verband met papieren en omdat zijn oom zei dat hij verzoeker zou contacteren als er nieuws was. Met betrekking tot de vaststelling van de laattijdige asielaanvraag, stelt verzoeker verder dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Hij had wel een advocaat maar dat was voor zijn strafzaak. In september was verzoekers echtgenote in verwachting. Zij was ziek en had bloedverlies. Het is volgens verzoeker dan ook "logisch en normaal" dat de asielaanvraag pas op 6 november 2009 werd ingediend.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen aan te wenden waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit de vordering blijkt dat verzoeker de motieven kent die de beslissing onderbouwen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op

de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing is gestoeld op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de versies die verzoeker en zijn echtgenote gaven van de vervolgingsfeiten. Verzoeker legde bovendien geen enkel stuk neer dat het relaas op objectieve wijze zou kunnen ondersteunen. Hij bleek evenmin op de hoogte van wat er in de media was verschenen over de dood van Ar. en An. en had niet geïnformeerd naar de stand van zaken sinds zijn komst naar België. Ten slotte merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker slechts "vijf maanden" (sic) na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende wat de vrees die hij beweert te hebben ernstig ondermijnt.

2.4. Verzoeker weerlegt of verklaart in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoeker beperkt zich tot het minimaliseren van de tegenstrijdigheden in de afgelegde verklaringen, maar hij biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Eén bepaalde versie van de feiten wordt voorgesteld als de juiste. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden echter hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij minstens kan aangeven wanneer de drie mannen langskwamen, terwijl hij zich dat zogenaamd niet herinnert (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/06/2010, p. 18). Van verzoekers echtgenote mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij de datum waarop de problemen begonnen exact kan aangeven, terwijl ze twijfelt wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld: "ik denk dus de 25ste". Het is het cijfer van mijn verjaardag.". (stuk 14, Landeninformatie, gehoorverslag verzoekers echtgenote, p. 8), Dit geldt des te meer gezien dergelijke gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed zijn op hun verdere leven en zelfs mee de aanleiding van de vlucht vormden. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn onwetendheid te verschonen door te opperen dat hij zelf niet aanwezig was, maar dit kan niet als rechtvaardiging gelden. Waar verzoeker wijst op het feit dat uit hun verklaringen blijkt dat zij niet zeker zijn van hun versie, dient te worden opgemerkt dat zulks niet blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker en zijn echtgenote hielden na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden immers beiden voet bij stuk. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote zich vergiste, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker het bij het verkeerde eind had (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/06/2010, p. 21; stuk 14, Landeninformatie, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 21/06/2010, p.9). Wat de beweerde geheugenproblemen betreft, dient erop te worden gewezen dat verzoekers echtgenote deze pas aanhaalde na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat zij geen medisch getuigschrift bijbrengen waaruit blijkt dat hun cognitieve geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn hun asielrelaas op een coherente en consistente manier naar voor te brengen.

2.5. Met betrekking tot het niet voorleggen van stavingsstukken dient te worden herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zijn voorgehouden relaas minstens met een begin van bewijs te staven. Wanneer verzoeker beweert dat de dood van Ar. en An. volgens zijn oom in de media gekomen is, dan kan van verzoeker verwacht worden dat hij hiervan een begin van bewijs neerlegt. Het feit dat verzoeker weinig geld bij zich had, dat hij enkel naar zijn oom kon bellen in verband met papieren in Oekraïne en dat zijn oom zei dat hij verzoeker zou contacteren als er nieuws is, volstaat niet om verzoekers gebrek aan initiatief te verschonen, temeer nu blijkt dat verzoeker zelf verklaart dat ook hijzelf niet geprobeerd heeft om bewijsstukken te verzamelen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/06/2010, p. 20). De commissaris-generaal heeft eveneens terecht vastgesteld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker niet meer weet over (de inhoud van) de berichtgeving omtrent de dood van Ar. en An. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op alle mogelijke manieren zou trachten om zijn relaas met bewijskrachtige documenten te staven en dat hij zich zou informeren over de afwikkeling van zijn problemen in Armenië zonder passief te wachten tot zijn oom hem zou contacteren. Verzoeker verklaart ten slotte niet waarom hij tot op heden zijn identiteit niet aangetoond heeft. Het

bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voorleggen of minstens aannemelijk maken waarom dit niet kan.

2.6. Verzoekers verklaring voor zijn laattijdige asielaanvraag kan evenmin worden aanvaard. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Verzoeker kwam op 27 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied. Hij diende zijn asielaanvraag in op 6 november 2009. De Raad stelt vast dat verzoeker meer dan drie maanden heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, wat ernstig afbreuk doet aan het acuut karakter van zijn voorgehouden vrees. De door verzoeker aangehaalde rechtvaardigingsgronden, met name het feit dat hij een gevangenisstraf uitzat en zijn vrouw leed aan zwangerschapscomplicaties, kunnen niet worden aanvaard als verschoning voor zijn talmen en zouden zelfs integendeel een onverwijd beroep op de bevoegde instanties inzake internationale bescherming in de hand moeten werken omdat ze verzoeker in contact brengen met allerhande (rechts-)hulpverleners.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens als taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/2 tot 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.10. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN